

Anneksskolen 1973-83

En lærers personlig beretning

En dag sidst i juni måned sad jeg nervøst på kontoret på Søndervangsskolen og ventede på en ansættelses-samtale med viceinspektør Askgård. Jeg havde henvendt mig til Århus Skolevæsenet, som henviste mig til den nye Anneksskole i Viby. Da skolen var under byggeri og endnu ikke havde en ledelse, skulle Askgård tager sig af ansættelserne på den nye skole, som jo var en aflastningsskole for Søndervangsskolen, som var bygget til 800 elever, men havde 1200!

Jeg var lidt i panik fordi der ikke var så mange stillinger mere. Det skyldtes, at regeringen i marts besluttede, at en lektion i skolen skulle sættes ned fra 50 til 45 minutter. Især Hækkerups fremtræden i tv vakte opsigt, (i lærerkredse omtalte man det som "Hækkerup hug") og resulterede i den første strejke i den danske skole.

Ændringen betød jo, at en lærer kunne have 3 lektioner mere om ugen, da den samlede arbejdstid jo var det samme. Det var jo deri at besparelsen på skoleområdet lå. Men det betød også, at skolerne pludselig ikke skulle have så mange nye lærere ansat. I mit tilfælde betød det, at en forventet stilling på Hjortshøj Skole ikke mere eksisterede.

Jeg søgte og fik derefter lige før sidste eksamen på seminariet en stilling på Saxild Skole, endda med en lejlighed på skolen. Men ved et formelt møde med skolekommissionen i Odder (Det var skolenævnet ved Saxild Skole, der havde ansat mig) gik noget galt. Nogen i kommissionen havde misforstået noget eller kunne ikke lide mig – grunden kom aldrig frem, og jeg blev ikke "godkendt". Skolelederen på Saxild Skole var så flink at sende et telegram til Silkeborg Seminarium og advarede mig, så jeg kunne søge andre stillinger.

Derfor søgte jeg stillingen på Anneksskolen, selvom jeg aldrig havde drømt om at komme på en storbys skole. Jeg ville tilbage til en mindre landlig centralskole i et miljø, som jeg kendte! Men det endte altså med, at jeg blev ansat på Anneksskolen som årsvikar fra d. 1. september. Jeg skulle være vikar for en lærer, som skulle på årskursus fra den dato.

Men jeg skulle jo lave noget i august måned og fik derfor et vikar-job på Katrinebjergskolen. Det var pudsigt, for jeg var vikar for lærer Kaj Christensen, som var blevet udnævnt til skoleinspektør på Anneksskolen, hvor jeg jo skulle starte d. 1. september. Den lærer som skulle erstatte Kaj Christensen, var også årsvikar og skulle starte d. 1.9.

Kaj Christensen var jo træner for AGF's f 1. divisionshold (Dengang var 1. division det samme som Superligaen i dag) og hans skema var lagt, så han kunne passe det job: Tidlig fri fredag og sent møde mandag.

En ung – og langhåret ny lærer

Jeg må tilstå, at jeg ikke fik et ben til jorden i det job. Jeg var jo kun en vikar, og det kunne jeg tydeligt mærke. Der var heller ikke megen hjælp, og jeg anede faktisk ikke, hvad jeg skulle undervise i de forskellige timer. Det gjaldt om at holde eleverne i ro og overleve. Den periode vil jeg helst glemme!

Jeg var dog med til Anneksskolens første dag, da jeg ikke var vikar den dag. Alle skulle møde på Søndervangsskolen, da Anneksskolen faktisk "kun var et hul i jorden" og under byggeri. Det ville jo været godt lige at hilse på ledelsen og de kommende kolleger – troede jeg. Men pludselig blev jeg bedt om at tage imod

den klasse, jeg skulle være klasselærer for, give dem skema og nogle skolebøger. Den lærer, som jeg var årsvikar for, og som skulle modtage klassen, var pludselig ikke at finde. Senere fandt man ud af, at han var fulgt med en 1. klasse, fordi han syntes "at de var så søde – og det var den kvindelige lærer jo også"! Han var en forvirret person, og senere fandt jeg ud af, at han også var en ulykkelig person, som ikke kunne klare arbejdet som lærer, men da han var tjenestemand og ikke lige sådan kunne afskediges, blev han flyttet meget rundt på forskellige skoler.

Det første halve år var vi som nævnt på Søndervangsskolen. Vi holdt mest til i ungdomsskolens lokale, men brugte også de almindelige klasselokaler. Det var en lidt forvirrende for en ny lærer. Skolen ligesom svævede i luften, når man ikke er i egne lokale og bruger egne undervisningsmidler.

Men efter julen 73 kunne vi starte i den nye Anneksskole efter ferien. Ikke alt var i orden. Skolegården var ikke anlagt, så eleverne måtte opholde sig i de 2 store områder, som vi lærere hurtigt døbte "Det grønne Helvede". Farven kom af det grønne nålefilt og helvede kom af larm og alt for mange børn i et lille forholdsvis lavloftet lokale.

Da skolegården endelig blev etableret, var der jo brug for en gårdvagt. Det blev mit lod, men jeg kunne faktisk godt lide det. Jeg fik frisk luft og lejlighed til at snakke med mange elever og lære den nærmere at kende. Desuden gav det også en ekstra indkomst, ca. 600 kr. om måneden, som jeg sagtens kunne bruge, da jeg jo var ved at etablere mig med familie og hus i Malling.

Fra år to var vi 2 faste gårdvagter, som skiftes til tjansen. Det var lettere kun at være 2, for vi kunne hurtigere afstemme holdningerne til de forskellige problemer, så børnene oplevede, at der gjaldt de samme regler, uanset hvem der havde vagten.

Der var ikke toiletter i skolegården, så eleverne skulle bede os gårdvagter om at få lov til at gå ind i skolen. Vi skulle så passe på, at de ikke "glemte" at komme ud. Især

hvis der var dårligt vejr, var det et problem, for der var ingen halvtage eller mulighed for at komme i ly. Det første år prøvede vi at lade eleverne blive inde i frikvarterer - ikke i klasselokalerne men ud på gangene. Skolen var delt i 2 områder, hvor klasselokalerne lå omkring et centralt åbent rum. Her var der, ligesom i klasselokalene et grønt gulvtæppe af nålefilt. Disse 2 områder fik mellem os lærere øgenavnet "Det Grønne Helvede". Dels var støjen kolossalt i det forholdsvis lavt loftet rum, dels var der alt for mange børn. Mange kunne ikke lade være med at løbe rundt, og det gav problemer. Flere faldt og fik brandsår på knæ og hænder, og da en elev brækkede armen i et sammenstød, besluttede skolen, at eleverne skulle være uden i alle frikvarter.

4.a som jeg var klasselærer for fra 73 - 76

Jeg var klasselærer for en 4. a med dansk, religion samtidig med, at jeg var regnelærer i en anden klasse, og desuden havde jeg en del gymnastiktimer, da det jo var et af mine linjefag.

Klassen var god nok, om end der var et par livlige typer. Noget som chokerede mig var, at kun én af 10 drenge havde sin far hjemme. Senere blev jeg jo klar over, at mange skilsmisser førte til, at mødre fik en lejlighed i Rosenhøj.

Jeg kom aldrig ind på livet af klassen, men havde det godt nok med dem. Jeg husker kun en episode, hvor drengene voldsomt udfordrede min autoritet ved at kaste viskelæder efter mig. Jeg tror nok, jeg reagerede lidt vredt og "sergentagtigt" (jeg havde jo oplevet det i min soldatertid). I hver fald fik jeg om aftenen en far i telefonen, som var utilfreds med mig.

Men jeg var da på en god kort lejrskole med den. Her bages der snobrød. Læreren er Birgit Moutzen, senere gift Loshe.

Det var jo meningen, at klassen skulle have været på Søndervangsskolen efter 6. klasse, men deroppe var der ikke plads, så det endte med, at de skulle gå på Læssøgade Skole. De stak nok lidt ud derinde og var

nok heller ikke lette at have med at gøre. Jeg hørte en historie om, at de skulle have spærret skoleinspektøren inde på hans kontor ved at sætte et klaver foran hans dør!

I forbindelse med beslutningen om at eleverne skulle gå på Læssøegades Skole i en overgang, fik jeg set, hvor dygtig en politiker Thorkild Simonesen, som dengang var rådmans for skolevæsenet.

Han vidste, at forældre var meget utilfredse med, at deres børn ikke kom på Søndervangskolen. Han inviterede derfor forældrene til et møde ind på Læssøegades Skole, og under mødet pointerede han stærkt, at denne skole netop havde mange erfarne lærere. Han havde naturligvis også hørt "på vandrørene", at mange fandt at Annekskolen lærere var for unge. Da han så kunne fremvise kantinen og fortælle, at man nu slap for at smøre den faglige skolemad, var forældrene solgte!

Jeg kan også huske, at jeg kom til at skuffe klassen, dengang min datter blev født. Det skete om natten og kl. 7 om morgenen havde jeg ringet til viceinspektøren og meddelt, at jeg ikke kom på arbejde den dag. Men jeg havde åbenbart kommet til at sige, at jeg måske ville kikke forbi i løbet af dagen. For da jeg kom næste morgen, fortalte mine kolleger, at klassen havde ventet spændt på mig og havde lavet et stor tegning på tavlen – og var meget skuffet over, at jeg ikke kom. De fik lov til at lade tegningen stå til næste dag, og jeg købte tilgivelse med en kasse flødebolle!

Efter 2 års ansættelse, som årsvikar og timelærer, blev jeg tjenestemandsansat og fik en uventet sidegevinst. Jeg holdt op med at ryge! Forklaringen på dette er, at man jo skal til en helbredsundersøgelse, og her viste det sig, at jeg havde en plet på lungen, og så var man jo motiveret.

Det, at jeg blev tjenestemand, gjorde det muligt at købe grund og bygge hus i Malling. Det var delvis medbyg, og der kom lange dage, hvor jeg arbejdede på huset efter skoletid, kom sent hjem til aftensmad og så forberedelse til næste skoledag.

Efter sommerferien 1976 prøvede jeg at få en første klasse som klasselærer. Jeg kan tydelig huske dagen, for den kom til at betyde meget for mig.

De 2 første klasser havde fået en sløjfe i hver sin farve, og klasselæreren havde den samme på, så eleverne hurtigt kunne finde sammen ude i skolegården inden indmarch til klasselokalet. Jeg gik med klassen ind og op af trappen ved hovedindgangen. I det øjeblik tænkte jeg: "Nu er det mig, der skal lære denne klasse at læse og meget andet. Hvad de kommer til at lære, og hvordan de skal klare sig fremover, får du en meget stor indflydelse på!" Fra den dag tog jeg mit arbejde meget mere seriøst. Jeg tror, at man kan sige, at den dag blev jeg lærer!

Min første klasse, som startede i 1976 og som her er fotograferet foråret 1977

Det blev en klasse, som jeg fik det rigtig godt med og også fik en dejligt forhold til forældrene. Det var en dejlig klasse, som gerne ville lære noget og som aldrig gav mig problemer med undervisningen.

Efter en lejrskole med en anden klasse i Dyngby ned ved Saxild, hvor Århus Skolevæsen havde en lejrskolehytte fik jeg en ide til at få et bedre klassemiljø.

Jeg havde opdaget, at eleverne kedede sig i sommerferiens første uge, da forældrene ofte ikke havde sommerferie. Derfor foreslog jeg, at vi lavede en "sommerferie lejrskole" i Dyngby. Forældrene var med på ideen, og nogle tilbød at komme om aftenen og hjælpe med maden. Jeg kunne tage min familie med, fordi min kone kunne køre derfra og til arbejde, og mine 2 børn ville gerne være sammen med de lidt større drenge og piger.

Vi var på disse sommerlejrre 4 gange med stor succes. Mine skoleinspektør var ikke så begejstret for det, for det var jo nok ikke lovlig. Hvad med forsikringer – hvem havde ansvar osv osv. Det tænke vi ikke på dengang. I dag ville jeg slet ikke turde tage den chance. Men det gik uden problemer.

Her er to af eleverne sammen med min søn på min scooter. I teltet bagved sov nogle storesøstre, som var "mad-tanter" for klassen.

Det sidste skoleår med klassen i 1981-82 blev meget travlt, fordi jeg samtidig også var blevet dansk/klasse-lærer for en 5. klasse. Jeg husker stadig, hvordan det gik til: En dag på vej ud af skolen fulgtes jeg med skoleinspektør Kaj Christensen. Da han lagde armen om min skulder tænke jeg: "Av, av – hvad kommer nu!". Det var så opfordringen til at tage endnu en klasse som klasselærer. Og jeg lod mig selvfølgelig overtale. Nej var ikke det ord, jeg brugte så meget!

En af de sidste gode oplevelser med klassen var en lejrskole i Gjerrild på Norddjursland. Her er klassen fotograferet af en kollega under et af de store bøgetræer.

A-klassen i det sidste år på Anneksskolen

Arbejdet som dansk- og klasselærer i den anden klasse kom til at betyde meget for min holdning til det at være lærer. Undervisningen i de enkelte timer var noget, som man havde for sig selv, og man var alene i timerne.

Klassen havde flere eleverne, som havde problemer i dansk. I stedet for at sende flere af dem til specialundervisning i Skoleklinikken, besluttede man, at der skulle være en ekstra dansklærer i alle dansktimerne. Pludselig havde man en medspiller i undervisningen. Der var en, som man kunne snakke med, drøfte problemer eller planlægge undervisningen eller komme med ros eller ris. Det var for mig meget berigende og en rigtig øjenåbner. Det kom til at præge min holdning til lærerjobbet.

Der var selvfølgelig episoder, man talte om – og nogle som man helst ikke ville tale om. En af disse kommer her:

Jeg var blevet overtalt til at tage et sløjdhold i et halvt år, da skolen ikke kunne skaffe en uddannet lærer. Man skulle nemlig været uddannet med sløjd som linjefag for at kunne undervise i faget, mest af sikkerhedsgrunde. Derfor var jeg ikke stolt af denne hændelse.

Holdet var usædvanlig, da det udelukkende bestod af piger (Jeg kender ikke grunden til dette). Da der ikke var plads på Søndervangskolen, hvis sløjdlokale vi brugte, blev vi kørt i bus til Annagade Skole. Her var der ikke mere folkeskole, og derfor var der et ledigt sløjdlokale.

En dag skulle jeg have et stykke træ gennem en afrettehøvl. Uheldigvis blev træet slået tilbage og ramte en finger, så den blev flækket mellem negl og selve blommen. Når jeg slår mig hård besvimer jeg let – og det skete da også her, men jeg nåede dog at slukke for maskinen. Resten af historien bliver derfor et referat af en anden hovedperson.

Den chauffør, der skulle hente os med bussen hold udenfor og kunne se ind i lokalet. Pludselig kunne han se, at piger opførte sig mærkeligt og for rundt i sløjdsalen. Han anede at noget var galt og løb derind. Da han så mig, fik han ringet efter en ambulance. Da fælckfolkene kom, var jeg vågnet og var ikke glad for at se dem! De kørte mig så til hospitalet, hvor fingeren blev syet sammen. Desværre skulle jeg til Hamburg dagen efter og spille volleyball, men jeg måtte jo nøjes med at være tilskuer!

Om skolens leder fik ballade med skolevæsenet, ved jeg ikke noget om, men jeg tror at der har været en lille reprimande. Det var i hvert fald slut med at undervise i sløjd!

Jeg kunne ikke lade være med at blande mig, og det resulterede i, at jeg forholdsvis hurtig blev lærerrådsformand og senere tillidsrepræsentant. Det sidste var nu ikke så vanskeligt, for vi var jo flere som var tjene-stemandsansat. Dog var forholdsvis mange timelærere eller årsvikarer på grund af skolen "manglende" fremtid.

Vi havde et dejligt kollegialt sammenhold på Anneksskolen. Selvom der, var mange udskiftninger, fordi skolen jo kun ville bestå til 1983, var der alligevel en kerne, som blev. Måske fordi vi var unge, var vi mere åbne over for hinanden og snakkede ofte om vores undervisning. Vi var i øvrigt lidt irriterede over den ofte hørt betegnelse: "De er så unge på Anneksskolen". Underforstået – og derfor ikke så dygtige. Vi følte det var uretfærdig, for vi gjorde jo alt, hvad vi skulle og mere til. Skolen var da lidt usædvanlig og selvfølgelig præget af dens lidt mærkelige historie.

Men man skal tænke på, at skolens elevgrundlag var præget af de store boligblokke, hvor der ofte var sociale problemer. Jeg har før nævnt de mange skilsmissebørn. Mange mødre fik jo tildelt en lejlighed i Rosenhøj efter skilsmisse. Området havde heller ikke de fritidsfaciliteter, som områder med tilsvarende befolkningstal havde.

Jeg boede jo i Malling og sammenlignede engang Beder Malling, som havde nogenlunde det samme antal indbyggere med Rosenhøj, Søndervangen og Kjærslund. Når man så sammenlignede fritidsfaciliteterne var forskellen markant!

Vi lærere havde en dejlig tradition. Når vi havde afholdt den traditionelle sommerferie frokost på den sidste skoledag før sommerferien, sluttede vi altid dagen hos en kollega. Her stødte så kærester, ægtefæller og børn til grillfest og hygge.

Her er vi samlet hos mig på Nyløkkevej i Malling efter frokosten på skolen.

Men det fik jo en ende. Vi vidste jo med sikkerhed, at skolen skulle lukke i 1983. Det sidste skoleår blev mærkelig og forvirrende. Kaj Christensten blev skoleinspektør på Katrinebjergskolen i 1982, så Henning Laursen fik "æren" at lukke skolen. Det var ikke rart, og jeg kan huske, at jeg så ham gå ud til sin bil efter den sidste sommerferiefrokost. Han så meget træt ud. Han skulle være en slags ekstra viceinspektør på Søndervangsskolen og være med til overflytningen af elever og nogle få lærere. Jeg syntes nu nok, at skolevæsenet kunne have fundet et bedre job til ham.!

Det var hårdt at tage afsked med kollegaer, som man havde fået et tæt forhold til. Den aften var der ikke stemning for at hygge sig!

Afskeden med eleverne var lidt lettere. Vi spillede rundbold med eleverne, og vi var alle mere eller mindre udklædt. Jeg skulle forestille at være en katolsk præst. En figur fra en tv-serie om en katolsk præst, Don Camillo.

Bagefter sendte hver eleverne en ballon i luften.

Jeg blev overflyttet til Holme Skole. En af fordelene ved at være tjenestemand var jo, at skolevæsenet skulle tilbyde mig arbejde på en anden skole.

Jeg fik 26 dejlige år på Holme Skole, hvor jeg prøvede en masse. Det blev til sidst EDB og skolebiblioteket, som kom til at optage min tid. I februar 2008 gik jeg så på efterløn.